

# постріл-1

світло росте із землі  
перестиглим житом

з поля куди не біжи  
а до лісу далеко

дівчина  
жовтогаряча лисиця  
прийшла купається  
торкає колосся  
руками хвостом і лапами

її чорний ідол  
з іменем чоловіка  
і єдиним набоем  
чекає темряви

темрява  
з іменем жінки  
чекає сонця

лисиця  
жовтогаряча  
чекає пострілу



постріл заплутався  
у перестиглому житі

# МОЙСЕЙ

нескінченна верениця птахів  
минає сонце

і здається йому час спинився  
час роздумав іти далі  
присів просто серед пустелі  
на розпечені сонячні сльози

а птахи летять і їм байдуже  
гобі внизу чи сахара  
чи скінчиться коли-небудь спека

бо птахів прикололи до неба англійською шпилькою  
і рухають не пісок і не небо а сонце  
і немає тут спокою й вітру  
лише чоловік  
що бредє по коліна в воді і не може напиться  
бредє по шию в воді і не може втонути  
як скеля бредє у воді шукаючи землю обіцяну

і дивиться час  
на піску поруч нього сидячи  
і каже: мойсею спинися  
немає інакшого світу  
мойсею не борсайся  
не буде інакшого світу  
мойсею як спинишся  
навчу із каміння кресати воду  
якою напитися можна і втамцувати голод

на всі ті слова відповідає мойсей

я йтиму однак  
бо доля моя – іти

нехай захлинцюся  
та доля моя – іти

хай спиниться сонце  
птахів верениця  
за небо не буде чіплятися  
впаде хай мені на голову  
та знаю я  
що доля моя  
іти

||

і замовк мойсей  
і поглинула вода мойсея



# наглядач маяка

## 1. (маяк)

і дивиться бог  
у сонячний отвір крізь небо  
на світ чи на нас чи наскрізь на землю

так  
чорношкірий наглядач  
дивиться у віконечко маяка  
щоб перевірити  
чи нікуди не поділося море  
чи не стоїть маяк серед пустелі  
чи не марна бува робота його марудна

чорношкірий наглядач  
визирає щоранку  
у віконечко крихітне  
і сподівається  
що море ще не пішло

бо нащо тоді маяк і нащо наглядач

|  
|

так дивиться бог  
крізь вічко сонця на землю і сподівається  
що люди  
недалеко пішли від неба  
як море  
недалеко пішло від самотнього маяка

# еустома

і знову тримаєш  
насичено білі квіти  
насилено стиснуті зім'яті в них стеблини

і я вдаю що не бачу  
збитих кісток твоїх пальців  
і ти спускаєшся сходами  
як з полотна чи з неба у чисту вітальню

приносиш з горища  
бруд на босих ногах  
і пилюку

де нарвав ти ірландських троянд  
що називаються еуостоною  
бо тіла їх поламани  
наче сіра стерня  
як солома

---



і я стою  
у білій як квіти кімнаті  
і теплій  
мов стигле серпнєве поле

і квіти  
і зім'яті квіти у вазі

|  
|

як німеччина напередодні  
другої світової